

‘Benvolguda’ o la no redempció

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Adins d'un cotxe, la Remei, dibuixant amb prestigi, contempla el seu company, violinista reconegut, conversant amb una companya de feina. Pronostica, sense tenir-ne cap ombra de dubte, un imminent adulteri. És el punt de partida de *Benvolguda* (Columna), la nova novel·la d'Empar Moliner, que aquest dimarts ha rebut oficialment el premi Ramon Llull 2022. Alguns dels judicis dels membres del jurat a l'hora de decidir el premi: “Una novel·la duríssima i amabilíssima alhora, amb un final que pot ser feliç i infeliç”, diu Isona Passola; “La fantasia masoquista d'una dona de cinquanta anys”, afegeix Carles Casajuana; “Una història plenament realista”, assegura Gerard Quintana; “Una novel·la propera i quotidiana”, afirma Carme Riera.

En un acte a la capella del Convent dels Àngels, a Barcelona, l'autora, en una conversa amb el periodista Roger Escapa, desgrana algunes de les claus de la novel·la, el punt de vista amb què està escrita, els grans temes que aborda. Destapa, d'entrada, que està narrada en primera persona, cosa que condiciona decisivament la veu resultant: “Pot ser que el personatge central cregui de veritat en allò que explica o també pot ser que te la vulgui fotre. Potser no ens està dient tota la veritat”.

És amb aquesta incògnita, que domina tota la novel·la, que Moliner juga i dialoga amb el lector. “Decidíu

vosaltres si diu tota la veritat o no. El que decidíu segur que estarà bé”, conclou. En aquest sentit, i referint-se al final del llibre, sense revelar-ne res, concreta que igual que suposa que Flaubert no estava a favor del suïcidi –en referència al personatge de *Madame Bovary*–, tampoc ella ha de posicionar-se ni a favor ni en contra de les decisions de la Remei.

“Els lectors, potser per culpa de les sèries, exigeixen sempre que els personatges es redimeixin, se'n surtin sempre de tot allò negatiu que els afecta”, diu. I rebla: “Jo això no ho puc fer, i això, és obvi, no vol dir que jo vulgui el mal”.

Vocació internacional

Un dels temes centrals de *Benvolguda* és la menopausa. “Deu ser per alguna cosa que és un tema poc habitual a la literatura. Philip Roth ha explorat repetidament el declivi sexual masculí, l'estafa de fer-se vell. Doncs jo he volgut bussejar en l'estafa de la menopausa”, diu, i assenyala una escena concreta com a exemple, aquella en què la Remei plora al lavabo perquè quan tus se li escapa el pipí.

“Espero que la novel·la pugui interessar al màxim de gent possible encara que no siguin persones de cinquanta anys i menopàusiques”, bromeja Moliner. Sobre la recepció i utilitat tant de *Benvolguda* com de la resta de la seva literatura, Moliner expressa un prec: “Vull procurar que el que escric resulti tan interessant per a la gent com perquè la llengua catalana vagi per tot el món”. ■

Empar Moliner ahir a la capella dels Àngels amb el jurat del premi Ramon Llull 2022. MANOLO GARCÍA